

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

(VI årgången)

388

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

No 49.) Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 5 Decemer 1852. Pris för år: 4 R:dr B.co. (VI årgången)

STEN STURE B. Å.

Sturarne*).

Må hjeltarne som oförskräckt
För vårt bestånd, för frihet kämpat,
Ej hafva fruktlost branden släckt,
Ej fruktlost hafva stormen dämpat!
Johan David Valerius.

Det blodiga och olycksdigra tidehvarf, som bär namn af Kalmarunionens, har dock skänkt fäderneslandet några af dess ädlaste minnen. Detta tidehvarf var Engelbrechts och Sturarnes. Just i djupet af den allmänna nöden, midt ibland de nattliga skuggorna af förtryck, bannlysning, farsoter och örlig framstå såsom gestalter af högre ursprung, och högre betydelse dessa store svenske män.

Sten Sture d. ä.

Sten Sture den äldres födelse-år är obekant. Sjelf af en hög ätt, var han befryddad med de förnämsta släkter i riket. Fadern var riksrådet Gustaf Anundsson Sture, modern Brita Bjelke. Icke mindre vishet än tapperhet och många andra egenheter gjorde honom till en folkets man. "Han var", heter det, "en snäll, försigtig och frimodig herre och dertill i sina anslag lyckosam." Sina första vapen hade han burit, då han deltog i biskop Kettils uppresning mot konung Christian I, och sedermera hade han med ridderlig kraft uppehållit Carl VIII:s vacklande thron. Denne konung var herr Stens morbroder och öfverlemnade åt honom på sin dödsäng den högsta makten i Sveriges rike med den af erfarenheten ingifna förmaningen att icke trakta efter konunganamnet, "ly det har," sade den döende, "bräckt min lycka och kostat mitt lif." Herr Sten var väl bekant hos dalkarlarna och bland Stockholms borgare, så att han af dessa först och sedan af Sveriges öfriga allmoge (den 1 Maj 1471) erkändes för riksföreståndare efter konungens fränfalle. De höge herrarne voro dock icke ense om erkännandet af hans myndighet, ehuru han bland dem egde många vänner och anförvandter. Men bönderna, tolf från hvarje landskap, sammanträdde egenmyndigt, och då de förklarade att de ingalunda ämnade lida sådan tve- drägt i landet, fattade äfven rådet sitt beslut och erkände herr Stens riksföreståndarskap. De missnöjde inkallade dock ånyo konung Christian, som med en väldig flotta infann sig i Stockholm. Man talade i början om förlikning och att en rättgång skulle hållas emellan konungen, riket och riksföreståndaren. Men herr Sten, som väl förstod hvartut saken lutade, drog först ut på tiden och begaf sig derefter åt landsbygden för att samla och väpna allmogen. Då blefvo danskarne öfvermodige, och Christian yttrade att han ville äga herr Sten

*) Ur Familjeboken.

såsom en småsven med ris. Men mindre stolta blefvo orden, då herr Sten med svenska hären nalkades. Svenskarne beredde sig till striden mot Danmarks mest lysande riddare med djupt allvar. Tidigt om morgonen gjorde hela hären bön och skriftade, och derefter uppstämde stridssången St Görans visa, under det de i slutna massor framryckte mot Brunkeberg, der danska hufvudbaneret "danebrogen" fladdrade. Striden blef skarp och blodig. Flera gånger förnyades anfallet, ehuru det blifvit tillbakalaget. Från tinnarna af Stockholms slott betraktade Stures ångestfulla gemälstriden, medan från staden den tappre höfvitsmannen Knut Posse skyndade att bistå sin herre. Efter blodiga ansträngningar, efter tappra bedrifter på båda sidor sänktes äntligen danebrogen; danskarne flydde, och stort blef deras nederlag. Den slagne konung Christian undkom dock med lifvet, men vågade aldrig mera angripa den segrande herr Sten. Under de följande fredliga åren ordnade han landets inre förhållanden och tillvann sig aktning af grannarne. Han gynnade lärdom; och hans egna seder voro rena, liksom hans ord trofast. Det första boktryckeri i Sverige, äfvensom Uppsala högskola, uppkom under hans tid. Ett krig mot den östra graunen, hvarvid en lysande seger, "Wiborgska smälten," blifvit ryktbar, förorsakade dock missnöje, så att de förnämde herrarne inkallade Christians son Johan och satte honom på thronen (1497). Men efter fyra år fördrefs denne, och herr Sten återtog väldet, det han ärligt och lyckosamt förvaltade intill sin död, som inträffade nära Jönköping den 13 December 1503, såsom det säges, af förgift. Han var förmäld med Ingeborg Tott, Åke Axelsons dotter. Hans ende son Mauritz dog 1493. Dottern Birgitta, nunna i Wadstena kloster, lefde till 1536.

(Forts.)

Prins-presidentens af Frankrike resa.

(Forts. fr. N:o 47).

Sedan prins-presidenten afhört messan, lemnade han, den 10 Oktober kl. 10 förmiddagen, Bordeaux och fortsatte sin resa till Chalais och Angoulême. Öfverallt, så väl längs gatan, som vid jernvägsgrändarna, hade folket samlats sig i täta massor och beredde honom sålunda ett fortvarande triumftåg. Lika entusiastiskt var det emottagande och afsked prinsens rönte i Angoulême. Biskopen, med klerociet, och de högre embetsmännen i departementet uppvaktade vid hans afresa, under det att folket i massor trängde sig på vägen, der han

skulle passera fram. Det första han visade sig, helsades han af hyllningsrop, som beledsagade honom ända ut genom förstäderna. I Hiersac hade man, både vid in- och utfartsstället, upprest triumfbågar, folket från kringliggande orter bildade en tät spalier, och på männernas hattar läste man orden: Lefve kejsaren! Detta var, som öfverallt, det enda rop man hörde. I Jarnac voro de böjande folkmassorna ännu större och tätare. Alla godsegare i detta rika landskap hade skyndat till, och gifvo, med de mest energiska hyllningsrop, sina sympatier tillkänna. På samma sätt emotogs prinsens i Rognac, och begaf sig derifrån till Rochefort. Från gränsen af departementet Charante ända till Sintes, emotogs han med utomordentlig entusiasm af den på alla ställen i massor samlade befolkningen. Efter prinsens egna ord, var detta den mest lysande och varma hyllning, han någonsin fått emottaga.

Den 12 Oktober lemnade prins-presidenten Rochefort, sedan han mönstrat trupperna och lemnat företråde åt deputationerna från arrondissementerna Rochefort, Marenne och Saint-Jean-d'Angely. Den samlade folkmängden var omätlig och dess entusiasm öfver all beskrifning. Med lika förtjusning emotogs prinsens i la Rochelle. Aldrig och ingenstädes — här, öfverensstämma alla berättelser — har en suverän fått njuta sådana hyllningar. Mer än hundra tusen munnar hyllade prinsens som kejsare. Den 13 Oktober anlände han till Niort. Biskopen af Poitiers emottog honom i spetsen för 300 andlige, och ledsagade honom till katedralen. — Det sista stället på resan om hvars festligheter underrättelse ankom till Paris, var Tours. Äfven här tillkännagifvo sig samma imperialistiska tänkesätt, som på alla förut omtalte ställen. — Under tiden hade Paris förberedt sig på Prinsens emottagande, då man väntade honom den 16:de. Redan tidigt på dagen kunde man knappt komma fram på gatorna, och öfverallt stötte man på mångfärgade stänger med gyllne örnar på spetsen, vägnar fulla med girlander och gröna qvistar, grupper af nyfikne, som trängde sig kring polisordonnanserna, och blusmän, som med hög röst utropade programmet för festen och utbjödo det för en sou. En vacker, solig höstdag kastade sitt ljus öfver festen, som säkerligen aldrig haft sin like i pomp och grandiositet. En mängd arbetareföreningar och andra gillen hade fått sig plats anvisad från Bastillen till Tuillierierna. Vid slutet af raden, i sjelfva palatsets trädgård, stodo deputationerna från torgen och viktualiebodarna. Man räknade, öfver hufvud taget,

nära 20 triumfbågar, utom mindre dekorationer, såsom beflaggade master, girlander, inskrifter o. d. En bland triumfbågarna var rest af staden Paris, sex af theaterdirektörerna på boulevarderna, och de öfrige af korporationer och privatmän. Jernbanorna hade, redan till den 10 Oktober, bragt till Paris omkring 500,000 personer.

Kl. 12 tågade infanteriet och nationalgardet, med flygande fanor och klingande spel, till de för dem i förhand bestämde ställen, för att bilda spalier på boulevarderna och gatorna, der prinsen skulle passera. Kavalleriet marscherade öfver boulevarderna till Bastillen, för att sluta sig till prinsens betäckning. Deputationerna, stordignitärerna, senatorerna, erkebiskopen af Paris med sitt klerici, ministrarne, statsråden och öfrige höga embetsmän begåfvo sig omkring kl. 1 till jernvägsgården för Orleansbanan, för att emottaga presidenten. På Bastilleplatsen hade municipalkommissionen samlat sig, och här uppställde sig äfven de åtskilliga deputationerna från trakten kring Paris. Omkring kl. 1 drogo de särskilda torgdeputationerna, med fanor, på hvilka stod skrifet: *Vive Napoléon, Vive l'Empire, Vive l'Empereur*, längs Seinen till boulevarderna, för att intaga de dem anvista platser. Det var ett långt och brokigt tåg, der man såg hvitklädda flickor, gamla matroner, utsmyckade med en mängd band, unga karlar och gamla gubbar, som knappt kunde släpa sig fram.

Kl. 2 förkunnade de vid *Barrière du Trône* uppställda kanonerna presidentens ankomst till Orleans-bangården. Efter ett kort uppehåll, steg han till häst och begaf sig till Bastilleplatsen, der han emottogs af seineprefekten, municipalkommissionen och de särskilde deputationerna. Presidentens svit var ytterst lysande. Han red själf i spetsen för ungefär 60 till 70 generaler och ett stort antal stabsofficerare; dragoner och husarer öppnade vägen, och der efter kommo giderna (lifvakter) i sina lysande uniformer. Presidenten höll sig alltjemt tio steg framför de honom åtföljande generalerna. Efter generalerna kommo lanciererna och sedan öfrige kavalleriregementen. Alla fönster voro uppfyllda med tusentals åskådare. Efter de prinsen beledsagande 52 kavallerisquadronerna följde flera vagnar, i hvilka man bemärkte erkebiskopen af Paris och åtskilliga ministrar. Prinsen helsade ofta och vänligt på den jublande mängden. — Theaterne hade synnerligen utmärkt sig medelst dekorationer. På *Theatre du gymnase* såg man en örn med krona och spira i klorna, jemte devisen: *A Louis Napoléon, empereur. Ambigu*

comique var behängd med fanor. På spetsen af en stor mast på *rue Vivienne* hade man uppställt en örn. Han höll i sina klor tvänne taflo; på den ena stod: *l'Empire c'est la paix!* på den andra: *Vive Napoléon!* Detta var en helsning från börsen och handelskåren. Uppvaktnings- och emottagnings-salen på jernbangården var på det praktfullaste smyckad. Här såg man fanor, standarder och orflämmor, jemte kejsardörets emblemer i grönt och guld (kejsarrikets färger); på en stor estrad befann sig en thron, öfverklädd med guldstickadt sammet, under en rik baldakin, på hvilken man såg en gyllne örn; trappor och väggar voro beklädda med guldstickade gobelinstapeter. Här voro äfven församlade alla högre auktoriteter, innehafvarne af hederslegionens storkors, kassationsrätten, klericiet, konsistorierne o. s. v., och här helsades presidenten först af erkebiskopen af Paris, monsignore Sibour. Vid den stora triumfbågen på Austerlitzerbron emottog honom en deputation af municipalitetet, med båda prefekterna i spetsen, och öfverräckte honom, jemte stadens nycklar, de enstämmigt beslutna adresserna. Den ena lydde sålunda: "Prins! Municipalrådet i Paris helsar med glädje er återkomst. Det lyckönskar er till den triumf, som beledsagat hvarje edert steg under denna ärorika resa. Om den ädlaste njutning, näst efter den att hafva råddat landet, är den att finna det tacksamf, hvilken sällhetskänsla bör då icke hafva uppfyllt ert hjerta. Öfverallt känslan af den gjorda välgerningen, öfverallt folkets jubel och bifallsrop. Der medbergares tvister utsådde förtviflan och död, der har ni skänkt tröst, hopp och lif. Prins! Frankrike har för några månader sedan, öfverlemnat er den höga rätten att föreskrifva det lagar. I dag är det folkets röst, som önskar, att den er anförtrodda makten måtte blifva befestad, och att stabiliteten måtte blifva en borgen för framtiden. Staden Paris skattar sig lycklig att få sluta sig till dessa önsknings, icke i ert intresse, prins, eller till förökande af er ära, utan i allas intresse, och på det att institutionernas rörlighet hädanefter icke måtte skänka hvarken hopp eller förevänning åt oordningens anda. Ni har förekommit Frankrike, då det gällde att rycka det undan faran. Nu, ledt af sina hägkomster och eldad af sin kärlek, öppnar det er en ny bana; följ dess röst!" — Seineprefekten Bergers tal lydde så här: "Monseigneur! Staden Paris, er trogna hufvudstad, känner sig lycklig af att i dag se er återvända inom sina murar. Sedan en månad, har den, med hjerta och tanke, beledsagat er på ert triumf-

tåg och otåligt väntat den dag, då det med sitt jubel finge helsa er återkomst. Dessa fredliga triumfer uppväga segrar, och äran, som åtföljer dem, är icke mindre varaktig och fruktbar. Gif efter, Monseigneur, för ett helt folks önsknings. Försynen leder dess röst, för att antyda er, att ni måtte sluta den sändning, hon anförtrott er, med emottagandet af den krona, som burits af den odödlige stiftaren af er dynasti. Blott medelst kejsartiteln kan ni uppfylla löftena i det herrliga program, som ni från Bordeaux adresserat till det uppmärksamma Europa. Paris skall bistå er vid de stora arbeten, dem ni påtänkt till landets bästa, och om våra fäder hafva rest sig vid kejsarens röst, för att försvara fosterlandets oafhängighet, så, Prins, skola också vi i de fredliga eröfringar, till hvilka ni kallar Frankrike, alla vara edra soldater. Lefve kejsaren!"

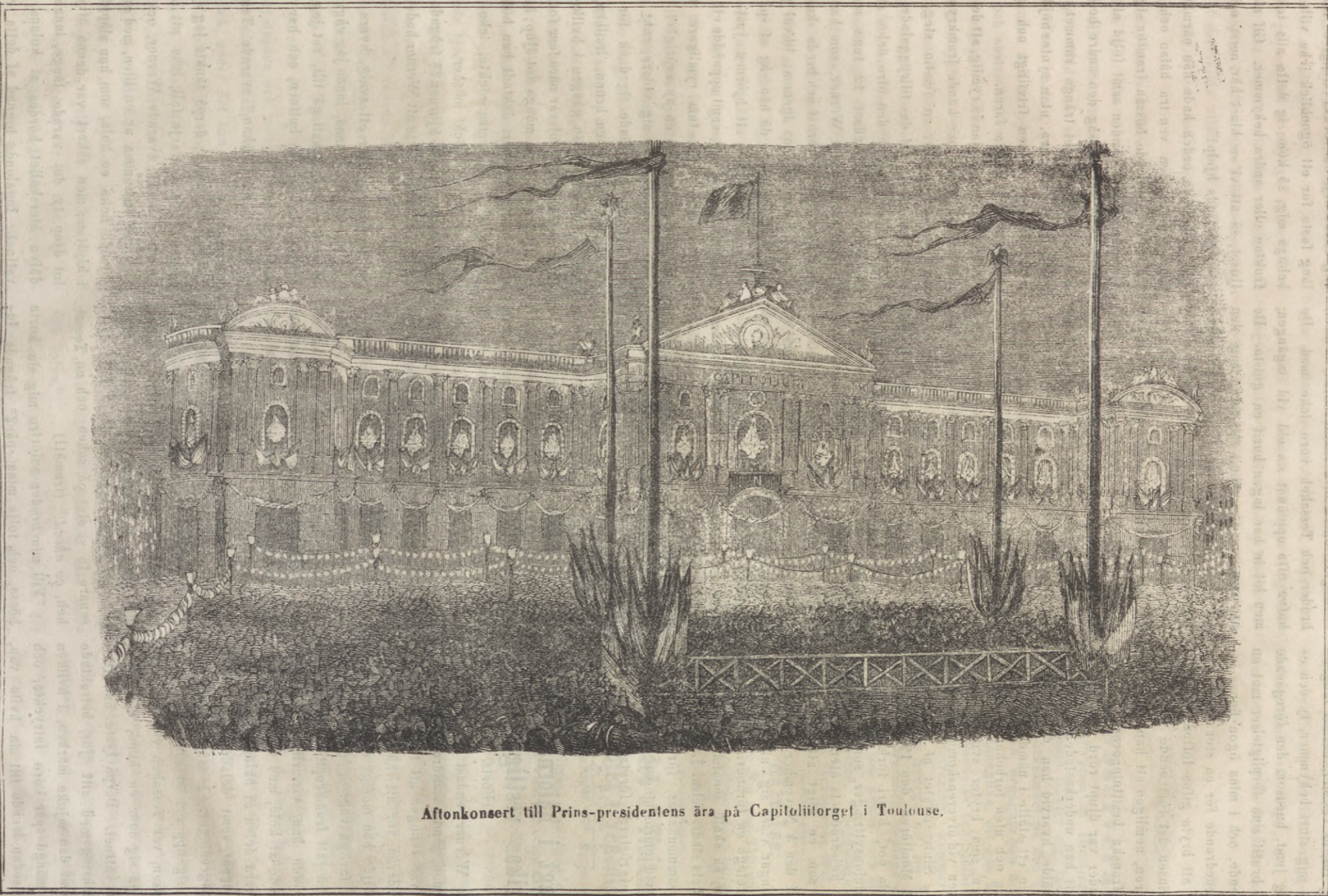
Anblicken af den festligt smyckade, endast på boulevarderna af en half million människor lifvade staden var det mest stortartade man någonsin kunde få se. Den ofantliga sträckan af boulevarderna, ända till *Place de la Concorde*, smyckad med flaggor på husen, med vapentrofeer, med i vinden fladdrande fanor och vimplar, samt med triumfbågar, på hvilka glänste en mängd inskrifter i gyllne bokstäfver; en dubbelpalier af nationalgardister och soldater, sträckande sig från ena ändan af boulevarderna till den andra; den ofantliga folk-mängden, som trängde sig i fönstren, på takken, på trottoirerne, på torgen och gatorna; alla arbetarekorporationerna i Paris förenade under sina fanor; otaliga grupper af unga, hvitklädda flickor med kransar på hufvudet, hviftande med näsdukar och kastande blommor. — Detta var den utomordentliga välkomsthelsing, hvarmed Paris satte kronan på prinsens resa. De fleste dekorationerne prälade i gammaldags färger. Alla inskriptionerna voro rent imperialistiska, såsom: Åt kejsar Napoleon III. Lefve Louis Napoleon! Lefve Fransmännens kejsare, Napoleon III! Äfven sedan tåget var förbi, såg man ännu länge talrika processioner af blusmän, deputationer af bönder, skolgossar med sina lärare i spetsen, gamla soldater från kejsartiden i sina märkvärdiga uniformer o. s. v.

En af de märkligare händelser, som prinsens resa hade till följd, var Abd-el-Kaders frigifning. Prinsen stannade på sin rundresa vid slottet Amboise, Abd-el-Kaders fängelse, och lät honom komma för sig. "Abd-el-Kader," sade prinsen, "jag kommer, för att förkunna er friheten. Ni skall föras till Brussa i sultanens stater, och fran-

Prins-presidentens intåg i Toulouse genom Montpellierporten.

Aftonkonsert till Prins-presidentens ära på Capitolltorget i Toulouse.

ska regeringen tillförsäkrar er ett underhåll, som motsvarar er fordna ställning. Sedan lång tid, ni vet det, har er fångenskap gjort mig stort bekymmer, ty den erinrade mig jemt, hurusom den föregående regeringen brutit sina förpligtelser mot en olycklig fiende, och i mina ögon finnes intet mer förnedrande för en stor nations regering, än att bryta gifna löften." Till slut uttalade prinsen det förtroende han hyste till ex-emiren, nemligen att han icke skulle oro de franska besittningarne i Afrika. Abd-el-Kader var djupt rörd och svor på koranen, att han underkastade sig Frankrikes herravälde, hvarvid han derjemte visade prinsen ett ställe i nämnde bok, som uttryckligen och utan förbehåll fördömer hvar och en, som bryter svuren tro och loften, äfven vid öfverenskommelser med de otrogne. — Slutresultatet af prinsens resa var den af Monitören den 19 Oktober offentliggjorda not, hvori förklaras, att de lysande opinionsyttringar, som egt rum till förmån för kejsardörets återställande, ålade prinsen som en pligt att sammankalla senaten till den 4 November. Om af dess öfverläggningar visar sig, att det är tjenligt att företaga en förändring med regeringsformen, så skall senatsbeslutet underkastas folkets stadfästelse. Lagstiftande kåren skall sammankallas, för att fastställa ordningen vid omröstningen, och sedan skall räkningen af rösterna företagas.

Björnjagt i hälorna i Nord-Amerikas vestliga berg.

(Forts. fr. N:o 48).

Väl hade Werner endast hufvudet och venstra armen, jemte skuldran, öfver vattnet, samt var tvungen att taga kruthornet mellan tänderna, för att hålla det torrt; dock fullföljde han modigt och oförskräckt sin mörka, farliga väg. Sedan han på detta obehärliga sätt framkrupit omkring trettio steg, uppnådde han, visserligen genomvåt och darrande af köld, men dock välbehållen, den torra delen af hälorna, som här vidgades sig uppåt, samt delade sig i tvenne särskilda utgreningar. I samma ögonblick han reste sig upp och beträdde den rymligare platsen, var Tessakeh vid hans sida, skakande på sig som en hund, som nyss kommit ur vattnet. Derpå lyste han försigtigt omkring med sitt ljus, betraktade uppmärksamt den mjuka marken, i hvilken en otalig mängd spår voro intryckta, och vände sig sedan leende till sin hvite vän, som emellertid lossade sin gördel, aftog jagtrocken och undersökte sin refla, hu-

ruvida hon icke, trots all försigtighet, ändock möjligen kunde hafva blifvit våt.

"Jägare hafva ofta funnit hälorna, men min broder och Tessakeh voro icke med. De hafva ofta upptändt sin eld vid ingången; men hit in har ingen burit en gnista. De äro som vargen, som smyger kring den sofvande jägarens läger: han vädrar det i trädet upphängda vildtet, men fruktar för människans blick."

"I hvilken af de tre hälorna kan den besten nu ligga?" frågade Werner, i det han åter påtog sin urvidna jagtrock och tilldrog gördeln, med den deri sittande knifven, "de se ut, den ena som den andra, och hin anamma mig, om icke alla tre tyckes lika oätkomliga."

Tessakeh hade emellertid fortsatt sina undersökningar, och pekande på en bred spårstig, som gick in i venstra öppningen och der de inåt gående spåren voro intryckta i de utåt gående, ropade han, i det han höll ljuset deröfver och lade handen derpå, för att undersöka fiendens storlek:

"Här!" och hållande handen med utbredda fingrar mot sin följeslagare, för att visa spårets storlek, fortfor han: "han är stor och tung, hans tassar äro djupt intryckta i marken, och nu sofver han säkerligen."

"Nå, om han sofver, Tessakeh," sade Werner, som nu hade blifvit färdig med sina tillrustningar och påsatte en ny knallhatt, för att vara säker på sitt skott, — "om han sofver, så hafva vi ju lätt spel, och det skall kosta oss mer möda att bringa den gamla pojken upp i dagsljuset, än att nedlägga honom; men," fortfor han, och upptog sitt ljus från marken, "vi få icke längre förlora tiden, ty Redham har säkert förskräckligt ledsamt der uppe, och jag önskade gerna skaffa honom ett dugtigt stycke stek till aftonmåltid."

"Till aftonmåltid?" frågade Tessakeh förundrad; "vår broder får se solen åter uppstå öfver bergen, och ändå ligga vid elden och vänta på oss. Hälorna äro träng och hårdt måste vi arbeta, innan vi kunna skaffa bördan upp."

"Det är dåliga utsigter," mumlade Werner för sig sjelf, som alls icke trufdes i våta kläder, något som föga tycktes bekymra Tessakeh, "det är dåliga utsigter, men vår väg ligger för oss. Alltså raskt till verket! ju längre vi dröja här, desto senare få vi slut på saken; och nu, Tessakeh, *go ahead!*" (framåt!)

"Vill min broder anförtro mig sin korta bössa, och följa mina spår?" frågade Indianen, som stod orörlig.

"Nej, nej, så var det icke menadt, Tes-

sakeh," svarade Werner; "jag kryper förut, och vill blifva fördömd, om du får se mig rädd; nej, om också utsigter till en lång fasta för ett ögonblick icke ville rätt behaga mig, så kom mig detta alls icke af fruktan eller andra bekymmer. Gif akt på ljuset, så att vi se klart här nere, och nu — med Guds hjälp!"

Vid de sista orden hade han närmat sig ingången till den venstra hälorna och kröp nu framåt, hållande bössan framför sig och ljuset i venstra handen samt följd af Tessakeh, som då han såg den andre besluten att först beträda det tränga rummet, icke svarade ett ord mera, utan syntes nöjd med att den unge mannen frivilligt och gerna öfvertog den största faran.

Hälorna var i början så rymlig, att de begge männen åtminstone kunde framkrypa på sina knän, men efter en femtio steg, blef den, med hvarje fot de tillryggalade, allt lägre och lägre och den öfre delen sänkte sig slutligen till endast 12 tum afstånd från marken, så att Werner, som hade ett starkt, höghvåldigt bröst och breda skuldror, knappt kunde komma igenom; likväl pressade han sig fram, då han såg af spåren i den mjuka marken, att björnen just hade passerat denna väg, samt uppnådde ett ställe, som var några tum rymligare uppåt. Men här mötte dem en ny svårighet; ty ehuru hälorna sträckte sig vidare, rakt fram, in i berget, så öppnade sig dock för dem en klyfta, liknande en brunn, hvilken, om också icke bredare än gången i hvilken de hade avancerat, likväl var nära fem fot lång och Gud vet huru många fot djup; åtminstone kunde Werner, oakadt han höll ljuset ner, så långt armen räckte, icke upptäcka annat, än tjoekt mörker.

"Hör min broder björnen?" frågade Tessakeh, då han märkte att Werner hade stannat.

"Nej, men här är ett svalg, hvars djup jag gerna ville känna, innan jag vågar mig öfver; hur detta skall gå till, vet jag icke, ty jag kan icke se bottnen, och har ingen sten att kasta ner.

"Men kulor i fickan," svarade Tessakeh lakoniskt.

"Rätt Tessakeh; derpå tänkte jag ej; fem kommer jag, i hvarje fall, icke att skjuta bort här nere," svarade Werner, och upptog med detsamma ur en liten, med en klaff försedd ficka en kula, som han släppte ned i klyftan; men säkert var denna öfver 30 fot djup, ty det varade länge, innan det därva återskallet hördes af kulans fall i vattnet. Ingalunda lugnad af detta resultat, utropade han; "Halloh — detta är elaka utsigter, ty om jag också kunde komma

öfver, genom att haka mig fast vid sidoväggarna, så ser jag i alla fall icke, huru vi skola få björnen med oss denna väg. Hvad är nu att göra?"

"Gå på, om det är möjligt," svarade Tessakeh; "det är svårt att väga en fågel, då den sväfvat i luften; när Tessakeh ser blodet af det fällda villebrådet, då ser han också, hur djuret skal bringas upp i dagsljuset."

"Godt," svarade Werner, "jag försöker på dina ord. Men du blir mig ansvarig, i fall allt detta arbete och besvär sker förgäfvat." Med dessa ord, hängde han studsaren öfver nacken, pressade armbågarna och knäna mot de ojemma väggarna i hålan, och nästan sväfvande i luften, med den djupa afgrunden under sig, i hvilken den ringaste slapphet i en sena ovillkorligt skulle hafva störtat honom, framryckte han försigtigt, tum för tum, och uppnådde den andra, afskurna delen af gången, eller rättare fortsättningen deraf; men denna var så trång, att han icke en gång kunde vända sig om, för att bese den tillryggalagde vägen. Utan att vänta på Indianen, hvilken han trodde bakom sig, kröp han vidare, följande, nära hundra steg, de nämnde spåren, som voro ganska tydligt intryckta i den äfven här icke särdeles hårda marken. Plötsligen tyckte han sig höra en sakta, qvidande ton, som utgick från hålans inre, icke långt från stället der han befann sig. Han lyssnade, och förnam tydligt det svaga, jemrande läte, som björnen låter höra, då han under vintersömnen suger sina ramar. "Tessakeh," sade han sakta, och vände hufvudet tillbaka, då gången nu hade blifvit något rymligare, — "Tessakeh, jag hör björnen"

Men hans följeslagare gaf intet svar, och tjockt mörker låg bakom honom.

"Tessakeh," ropade han högre, då han trodde att Indianen var längre tillbaka, och åter lyssnade han, för att uppfånga den svarande rösten från sin kamrat. Men endast björnens däfva qvidan afbröt den dödslika tystnaden och misslynt lade sig Werner på venstra sidan och hvilade ut ett ögonblick, under det han öfverlade, hurvida han ensam skulle fortsätta sin väg, eller vända tillbaka, för att se efter, om någon olycka träffat hans kamrat.

"Hm!" mumlade han sakta för sig sjelf, "hade han fallit i klyftan, så skulle han hafva ropat om hjälp, och har han stannat kvar på andra sidan, för att låta mig ensam uppgöra saken med den svarta pojken, — välän, så vill jag också visa honom, att jag icke behöfver hans hjälp, för att aflossa en bössa. Björnen kan icke gö-

ra mer, än äta upp mig, och för sådant fall måste jag nödvändigt vara närvarande."

Med dessa tröstande tankar, som onekligen innehöllo en smula förnuft, började han ånyo röra sig framåt och närmade sig småningom stället, hvarifrån det qvidande ljudet utgick, hvilket hördes allt tydligare och tydligare.

Hålan var väl numera icke så trång, men en sådan mängd droppsten hängde öfverallt nedåt väggarna och uppskjöt från den i sig sjelf steniga marken, att framryckandet blef ytterst försvaradt och Werner kände en häftig smärta i knän och armbågar.

I denna del af hålan hängde också en mängd flädermöss, vid bakbenen, ned från taket, och njöto här sin vintersömn, ofta uppväckta och oroade af det nära under dem framskridande ljuset, hvilket de tillkännagafvo medelst ett gällt, pipande läte. Men litet aktade den djerfve jägaren härtill, och var just i begrepp att kringgå ett hörn, som bildades af en krökning i hålan, och bakom hvilket björnen ofelbart måste ligga, då han — tätt framför sig och något till höger, samt så nära, att om han ville krypa förbi, han måste komma att snudda vid honom — såg en ofantlig sammanrullad skallerorm, som, uppväckt af hans närvaro, öppnade sina små, blixtrande ögon, men bländad af ljuset, ögonblickligen tillslöt dem, och med tillbakaböjdt hufvud, mellan hvars öppna gap den spetsiga dubbeltungan framdallrade, lyfte sin stjert och låt höra den skallrande varningsljudet.

Werner for ovillkorligt tillbaka och hesiterade om hvad han skulle göra; ty ehuru han icke fruktade ormen, var likväl dess närhet honom mindre behaglig, oberäknadt att han icke vågade skjuta, emedan det, i det låga rummet, skulle varit en omöjlighet att ladda på nytt.

Medan han ännu låg obeslutsam, såg han, till sin innerliga tillfredsställelse, Tessakeh's ljus närmas sig, och snart var Indianen helt nära honom och frågade hvarför han dröjde. Werner gjorde honom, i få ord, bekant med sin ställning.

"Visar han tänderna?" hviskade Tessakeh sakta.

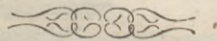
"Nej, men han har varnat."

"Han är som en hund på björnens spår; han varnar. Men nalkas fienden, så drar han sig tillbaka. Min broder kan dristigt krypa förbi; han skall tillsluta sina ögon och sova."

Werner följde, ehuru högst ogerna, det gifna rådet, och sträckande bössan försigtigt framför sig, var han snart vid sidan af ormen, som flera gånger försökte öppna

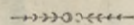
de små ögonen och rörde på sin skallra med allt mera hot och styrka. Nu var han alldeles i jembredd med honom, och ehuru han tryckte sig tätt intill väggen, var dock mellanrummet så ringa, att hans högra arm nästan vidrörde fiendens sammanrullade kropp.

(Forts.)

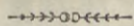
Observera!

I det utgifvaren af Illustrerad nyaste Söndagsmagasin tillåter sig fästa allmänhetens uppmärksamhet på den i N:o 47 införda anmälan, begagnar han detta tillfälle, för att tillkännagifva, att han, finnande riktigheten af Handels- och Sjöfartstidningens välmenta anmärkning, kommer under en längre resa i Sverge att, för Söndagsmagasinets illustrerande, upptaga vyer och andra föremål, som kunna vara af intresse för magasinets läsare. Teckningarne komma att åtföljas af förklarande text.

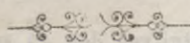
Rättelse.

I föregående N:o pag. 379, andra spalten, 40:de raden uppföras står: tillfуска — skall vara *tilltуска*.

Aftäckandet af Tizians-Monumentet i Venedig.

Förmiddagen den 17 Augusti aftäcktes med stor högtidlighet i jättetempel Santa Maria dei Frari i Venedig, efter tolfårigt arbete, det på kejsar Ferdinands befallning, till tacksam äminnelse af venezianska målarskolans stiftare, Tizian (egenligen Verucello Cadore), uppresta monumentet. Icke blott konstnärsvärlden, utan nästan hela befolkningen deltog i denna vackra fest. Balkonger och butiker voro frivilligt smyckade med mångfärgade tyger och blommor, alldeles som vid en stor tilldragelse. Civil- och militär-anktoriteterna, medlemmarne af Atheneum och de sköna konsternas akademi samt andra instituters ledamöter voro alla närvarande vid ceremonien. Då det hvitroda täckelset, som omhöljde monumentet, föll, visade sig en synbar öfverraskning hos alla närvarande, vid anblicken af den dyrbara carrariska marmormassan, i hvilken konstnärens förnämsta verk sågos afbildade, äfvensom af gruppernas symmetriska ställning och arbetets fria utförande. Detta monument, ett mästerverk af modern konst, är uttänkt och utfördt af professor Zandomenighi.

Titians-Monumentet i kyrkan Santa Maria dei Frari i Venedig.

Nästa N:o utgifves den 12 December.

C. Petersens Officin, 1852.